

νίπελ

τ. 1 ~ πρώτο δεκαπενθήμερο μάρτη
έντυπο δρόμου, με ευθύνη του συνδικάτου σαλαδόρ

ΠΟΣΑ ΘΕΛΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΤΡΕΛΛΑΝΟΥΝ;

Οι αμερικάνοι πρωτοστατούν. Τόσα χρόνια δεν έχουν αφήσει εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα σε χλωρό κλαρί, τώρα τους δίνουν και όπλα (και κινητά τηλέφωνα!!!). Την πέφτουνε στο δικτάτορα της περιοχής ενώ μέχρι τώρα κάτι τέτοιους τους στήριζαν. Χτυπούν τους χριστιανούς, οι αθεόφοβοι, και όχι τους μουσουλμάνους λες και δε μας έχουν πάρει τα αυτά τόσα χρόνια με το μουσουλμανικό κίνδυνο, τα τόξα κλπ. Άσε που κάνουνε και μαντάρα τον ΟΗΕ ενώ ήταν του χειριού τους.

Οι ευρωπαίοι εταίροι του ΝΑΤΟ;! Άλλοι κι αυτοί. Ενώ έχουν τρελαθεί στην επένδυση στη νέα γιουγκοσλαβία αλλά και σε όλα τα Βαλκάνια, δε λένε κουβέντα στον Μπιλ και αρχίζουν κι αυτοί να τα βομβαρδίζουν όλα. Σα να έχουν πάει σε σκυλάδικο και τα σπάνε.

Καλά, για το Σημίτη και τους όμοιούς του στην ελληνική πολιτική σκηνή δεν το συζητάμε. Είναι με όλους εναντίον όλων. Αρκετά φιλοσέρβοι, λίγο φιλοαλβανοί, και πολύ ΝΑΤΟ (που βομβαρδίζει όλους τους παραπάνω). Έχουν πάθει πλάκα όλοι με το Σημίτη.

Κάποιοι όμως φαίνεται πως τα έχουν ήδη χαμένα. Είναι αυτοί που σε όλες τις προηγούμενες επεμβάσεις των αμερικάνων βρίσκαν εύκολα ποιον να υποστηρίξουν. Την έβλεπαν αντιιμπεριαλιστικά, βγάζαν κακούς τους αμερικάνους, καλούς όλους τους άλλους και καθάριζαν (αδυνατώντας βέβαια έτσι στο τέλος να καταλάβουν πώς γινόταν και είτε χάναν, είτε κερδίζαν οι αμερικάνοι, πάντα να κερδίζει ο καπιταλισμός).

Η αλήθεια είναι πως έπαθαν μεγάλη ζημιά με όλα όσα συμβαίνουν. Το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα της περιοχής τα 'χει κάνει πλακάκια με τους αμερικάνους. Ο Μιλόσεβιτς, που συγκρούεται με τους κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστές αμερικάνους, καθαρίζει τους αλλοεθνείς σα ραδίκια και δυστυχώς αυτά δεν κρύβονται. Και τι να πεις δηλαδή, ότι η αντιιμπεριαλιστική δύναμη στην περιοχή είναι το ΝΑΤΟ που την πέφτει στο Μιλόσεβιτς; Ε μην τρελαθούμε και εντελώς!

Και από εδώ και πέρα αρχίζει το δράμα των αντιιμπεριαλιστών. Κάποιοι από αυτούς (βλ. ΚΚΕ) στηρίζουν ανοιχτά το Μιλόσεβιτς (λίγο αντιιμπεριαλιστικά και πολύ εθνικά και χριστιανοορθόδοξα). Για τη γενοκτονία κάνουν γαργάρα, ενώ ακόμα λίγο και θα μας παρουσιάσουν το Μιλόσεβιτς ως αντικαπιταλιστή. Αυτοί κατεβαίνουν και σε πορείες και συναυλίες μαζί με τους φασίστες, τους Δεξιούς, τους ποδο-σφαιριστές της ΑΕΚ, το Νταλάρα και πάει λέγοντας. Άσε τα άλλα, τα περί ειρήνης, και τα αντιπολεμικά συλλαλητήρια που κάνουν μπας και πείσουν κανέναν ευαίσθητο πιστιρικά να τους ακολουθήσει, όπου βέβαια δεν μπαίνουν στον κόπο να μας εξηγήσουν για τι είδους ειρήνη μιλάνε, αλλά και το γιατί δε διαδηλώνουν και ενάντια στη γενοκτονία των κοσσοβάρων. Πάντως κανονικά δε θα 'πρεπε να ανησυχούν. Τώρα με τους βομβαρδισμούς ο φίλος τους ο Μιλόσεβιτς σκοτώνει περισσότερους.

Κάποιοι άλλοι (αντιιμπεριαλιστές και αυτοί), πριν αρχίσει η επέμβαση λέγαν ότι ο Μιλόσεβιτς κάνει εκκαθαρίσεις και οι αμερικανογερμανοί κάνουν τουμπέκι (αυτοί πρέπει να τα είδαν όλα όταν άρχισαν οι βομβαρδισμοί -φαντάζεσαι σου λέει να φταίμε εμείς;-).

Ο εθνικισμός και ο πατριωτισμός έχουν ποτίσει βαθιά τη φαιά ουσία των περισσότερων και τους οδηγούν σε ανίατη μορφή παράκρουση. Συστρατεύονται για μια ακόμη φορά με τα αφεντικά πίσω από εθνικές και θρησκευτικές σημαίες παραμερίζοντας οποιαδήποτε αντίθεση δεν υπακούει σε αυτήν την ισοπεδωτική ενοποίηση. Τα ΜΜΕ εξάλου φροντίζουν επιμελώς να καθοδηγούν τους πιστούς σε εκείνες τις εκδηλώσεις οργής και αγανάκτησης που είναι αναγκαίες και συμφέρουν την εξουσία. Όλα αυτά βέβαια όσο πάει καλά το χρηματιστήριο. Γιατί αν κάνει πως στραβώνει, τότε θα δεις τι θα πει μαινόμενος μικροαστός.

Δεν έχει κάτι για να πιστούνε επιτέλους; Δεν υπάρχει κάτι πιο σταθερό από τη γλίτσα του Σημίτη και τον πουρέ του αντιιμπεριαλισμού; Μάλλον, για να μην το γυρίσουμε στα χάρτινα, πρέπει να αρχίσουμε να ξεσκαρτάρουμε τη λιμαδούρα. Και μια καλή αρχή, που θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε και τι συμβαίνει συνολικά, είναι ο αντιιμπεριαλισμός ως η μόνη και κεντρική ιδεολογία αντίστασης. Δεν είναι υποχρεωτικό σε κάθε καυγά που κάνουν τα αφεντικά να διαλέγουμε ποιος είναι ο λιγότερο κακός για να τον υποστηρίξουμε. Είναι πιο εύκολο και μας βοηθάει να καταλάβουμε και καλύτερα αλλά και να μην κάνουμε και μαλακίες, να βλέπουμε την πραγματικότητα με μια συνολικά αντικυριαρχική ματιά που δε θα ξεχωρίζει καλούς και κακούς εξουσιαστές. Που δε θα βλέπει καλούς και κακούς φονιάδες των λαών. Και τότε ή καλύτερα και μόνο τότε θα μπορέσουμε να ξεχωρίσουμε τους πραγματικούς μας συμμάχους (μέσα από τις τάξεις των εκμεταλλούμενων) και τους πραγματικούς μας εχθρούς (στο πρόσωπο των κάθε μορφής ηγετών - εξουσιαστών). Έτσι για να μην τρελαθούμε...

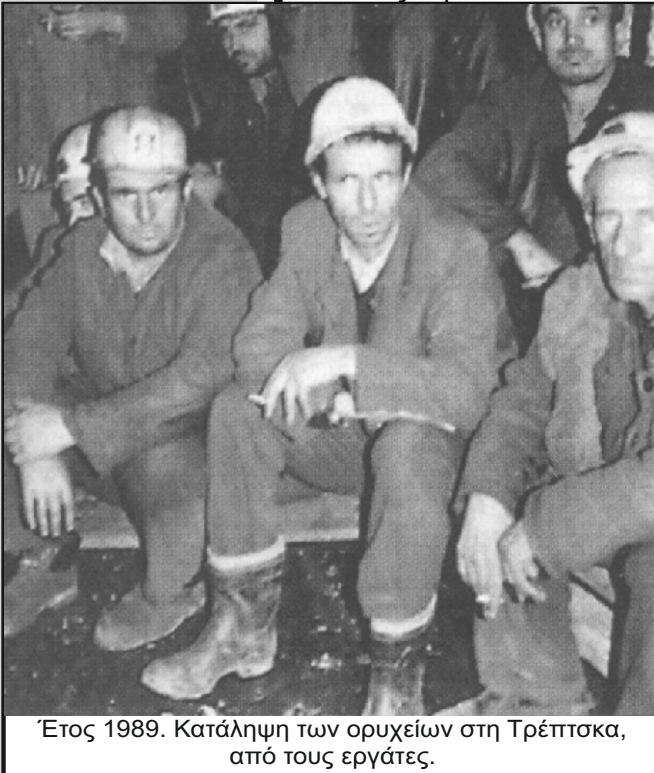
Κάτι λιγότερο από τέσσερα χρόνια μετά την κατάπαυση του πυρός και τη συμφωνία που υπογράφηκε στο Dayton των ηπια, και επισημοποίησε το μοίρασμα της βοσνίας, η "πυρπιδαποθήκη" των Βαλκανίων ξαναπαίρνει φωτιά το κόσσοβο... Είναι όμως έτσι; Όχι. Και λέμε όχι γιατί οι φωτιές δεν μπαίνουν από μόνες τους. Γιατί, ακόμη περισσότερο, οι φωτιές στις πυρπιδαποθήκες θέλουν φυτίλιασμα. Στο κόσσοβο παρόλο που ήταν μια περιοχή όπου δεν έγιναν εχθροπραξίες στην περίοδο '91 - '95 του σερβοκροατοβοσνιακού πόλεμου το φυτίλι στην "πυρπιδαποθήκη" μπήκε το 1989, όταν με απόφαση του βελιγραδίου καταργήθηκε η αυτονομία της επαρχίας και άναψε όταν το 1995, αμέσως μετά την κατάπαυση του πυρός στη βοσνία, ο σφάχτης της Αρκάν και οι παραστρατιωτικοί του, υπό την προτροπή και την καθοδήγηση του καθεστώτος Μιλόσεβιτς, μεταφέρθηκαν στο κόσσοβο, για να συνεχίσουν το "θεάρεστο" έργο τους, που μόλις είχε τελειώσει στη βοσνία. Να εκκαθαρίσουν εθνικά και αυτήν την περιοχή. Αμέσως μετά την κατάργηση της αυτονομίας του κοσσοβού και την καθάριση της τότε κομμουνιστικής ακόμη ηγεσίας της επαρχίας από το Μιλόσεβιτς, ξεκινούν από τα ουρχεία της Τρέπσκα - Νοέμβρης '88 -(που σημειωτέον σήμερα είναι "ελληνικός" διοικησίας) απεργίες και διαδηλώσεις που απαιτούν την ανάκληση των αποφάσεων αυτών, χωρίς αποτέλεσμα. Τα ίδια γίνονται και το Φεβρουάριο του '89, όταν ξανά από τα ίδια ουρχεία ξεκινά απεργία πείνας 1300 μεταλωρύχων, η οποία σταματά μία βδομάδα αργότερα. Στις 28 Μαρτίου του '89 σέρβικος στρατός και αστυνομία καταλαμβάνουν την πρίστινα. Το πανεπιστήμιο της πρίστινα κλείνει όπως και τα σχολεία των αλβανών. Και φυσικά υπήρξαν και οι πρώτοι νεκροί (22 διαδηλωτές στις συγκρούσεις που έγιναν με την αστυνομία και το στρατό στις 28 και 29 Μαρτίου του '89 στην πρίστινα).

Οι ΣΕΡΒΟΙ... Για την εμφάνιση και ανάπτυξη του εθνικισμού στη σερβία, να αναφέρουμε ότι από τα μέσα της δεκαετίας του '80 υπάρχει μια στροφή της γιουγκοσλαβικής ελίτ από το μοντέλο της "αυτοδιαχείρισης" και του κρατικού παρεμβατισμού προς την οικονομία της ελεύθερης αγοράς, για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα ανταγωνιστικότητας που αντιμέτωπιζε η γιουγκοσλαβική οικονομία στις παγκόσμιες αγορές. Η στροφή αυτή μεταφράζεται σε πολιτική λιτότητας, μείωσης των παροχών, αλλαγής των εργασιακών σχέσεων και κατεύθυνσής τους προς τις μορφές της ελαστικότητας και της προσωρινότητας. Αυτά είχαν ως αποτέλεσμα τη λαϊκή δυσαρέσκεια και, στη συνέχεια, την εμφάνιση και ανάπτυξη ενός κινήματος εργατών - εργαζόμενων που, με ογκώδεις διαδηλώσεις και μαζικές απεργίες, προσπαθεί να αντισταθεί στην απώλεια των κεκτημένων. Μέσα από αυτό το κίνημα που ξεκινάει με ταξικά χαρακτηριστικά, χωρίς όμως ταυτόχρονα να έχει βαθιά ριζωμένη ταξική συνείδηση, βρίσκουν ευκαιρία κλίκες γραφειοκρατών, μέλη δηλαδή των εξουσιαστικών μηχανισμών σε σερβία και κροατία κυρίως, να εκμεταλλευτούν τη λαϊκή δυσαρέσκεια και να ρίξουν τα εθνικιστικά τους συνθήματα. Για μια ακόμη φορά οι εκμεταλλεζόμενοι στοιχίζονται πίσω από τις εθνικές σημαίες των αφεντικών τους. Ο Μιλόσεβιτς στη σερβία ήταν ο κύριος εκφραστής αυτής της συνθήκης και ενίσχυσε την εξουσία του αναγεννώντας το σέρβικο μεγαλοϊδεατισμό. Η εθνικιστική πολιτική που ακολούθησε τόσο ο Μιλόσεβιτς όσο και ο Τούτζμαν στην κροατία, δεν άφησε κανένα περιθώριο συνύπαρξης μέσα στη γιουγκοσλαβική ομοσπονδία. Τη διάλυσή της τη γνώριζαν και οι υπολογισμοί τους ήταν γύρω από αυτήν. Το ζήτημα που έπρεπε να λύσουν ήταν τόσο κομμάτι της πίτας αντιστοιχούσε σε ποιόν. Σε καμία περίπτωση ο Μιλόσεβιτς δεν ήταν ο υπέρμαχος της γιουγκοσλαβικής ενότητας, που προσπαθούσε να την διατηρήσει ενάντια στα σχέδια του διεθνούς κεφάλαιου. Η διάλυση της γιουγκοσλαβίας ήρθε μέσα από τις συνθήκες που δημιουργήθηκαν στο εσωτερικό της, ως αποτέλεσμα των παγκόσμιων οικονομικών αλλαγών, της ήττας, στα πρώτα βήματά του, του ταξικού ανταγωνισμού που δοκίμασε να αναπτυχθεί και της στοίχισης των υποτελών των υπεταλών πίσω από τις σημαίες των αφεντικών τους. Το διεθνές κεφάλαιο, όχι μόνο δεν είχε κανένα λόγο να εμπόδιζε αυτήν τη διάλυση, αντίθετα είδε -το κάθε κομμάτι του με τους στόχους του και τα σχέδιά του - μια καλή ευκαιρία να εξυπηρετήσει γενικότερους ή ειδικότερους σχεδιασμούς στην περιοχή, ενισχύοντας και προμοδοτώντας τη διάλυση αυτή.

Οι ΑΛΒΑΝΟΙ... Στην ηγεσία των αλβανών του κοσσοβού βρίσκεται ο μετριοπαθής Ιμπραήμ Ρουγκόβα. Σε αυτόν και στην πολιτική που ακολούθησε οφείλεται, μετά την πρώτη φάση της κατάργησης της αυτονομίας του κοσσοβού, το ότι το κόσσοβο δεν πήρε μέρος στον σερβοκροατοβοσνιακό πόλεμο, αφού ήταν θιασώτης μιας παθητικής-άπολης αντίστασης. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι τη διαμόρφωση μιας τέτοιας πολιτικής ενίσχυσε αρκετά το γεγονός ότι τους αλβανούς του όσσοβου τότε ακόμη δεν τους είχε "υιοθετήσει" κανένας. Μετά την υπογραφή όμως της συμφωνίας του Dayton, το καθεστώς Μιλόσεβιτς αρχίζει να κάνει και εδώ ό,τι και στη βοσνία, να εφαρμόζει δηλαδή την πολιτική των εθνικών εκκαθαρίσεων. Τα καμιάματα των χωριών και οι πρώτες δολοφονίες των αρχών δημιουργούν και τα πρώτα καραβάνια των προσφύγων. Δημιουργούν όμως επίσης και μια ριζοσπαστική αντιπολίτευση στο Ρουγκόβα, η οποία όσο εντείνεται η πολιτική των εθνικών εκκαθαρίσεων τόσο πιο πολύ αποκτά κοινωνικά ερείσματα στο κόσσοβο και τόσο πιο πολύ ριζοσπαστικοποιήτε, με την έννοια ότι κατευθύνεται προς τον ένοπλο αγώνα. Έτσι στα 1996 εμφανίζεται ο UCK τοποθετώντας βόμβες εναντίον σερβικών στόχων. Ο Ρουγκόβα, αρχικά, τον καταγγέλει ως όργανο του Μιλόσεβιτς. Όμως η εντεινόμενη καταπίεση οδηγεί πολλούς αλβανούς στη θέση ότι η μόνη λύση είναι τα όπλα. Είναι προφανές ότι δε θεωρούμε τον UCK ως ένα δημιούργημα των ΝΑΤΟαμερικάνων, αλλά δημιούργημα μιας συγκεκριμένης συνθήκης στην περιοχή του κοσσοβού, ένα εθνικοαπελευθερωτικό αντίρτικο με σχέσεις και ρίζες στον κοσσοβάρικο αλβανικό πληθυσμό. Έχει καμία σχέση ο UCK με το απελευθερωτικό πρόταγμα, έχει τίποτα

που να τον συνοδεύει με έννοιες όπως κοινωνική απελευθέρωση, αγώνες για άλλο τύπο κοινωνική οργάνωση; Η απάντηση είναι ένα απόλυτο και κατηγορηματικό ΟΧΙ. Αυτό για δύο βασικούς λόγους. Ο πρώτος και κυριότερος είναι η εθνοπατριωτική αντίληψή του, οι εθνικοαπελευθερωτικοί στόχοι του, η μιλιταριστική και ιεραρχική δομή του. Ο δεύτερος είναι ότι ήδη έχει μετατραπεί σε πιόνι των πλανητόματσων και μάλιστα αναλώσιμο, αφού θα είναι η εμπροσθοφυλακή των ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων σε περίπτωση χειραίστησης επιχειρήσεων, το δόλωμα για να ξετρυπώσουν τα σέρβικα τανκς.

ΤΟ ΝΑΤΟ... Για ποιά λόγο λοιπόν βομβαρδίζουν οι νατοϊκοί; Το σίγουρο είναι πως με την επέμβαση στο κόσσοβο οι ηπια κατορθώνουν να βάλουν πόδι "παρκάροντας" κανά δυο μεραρχίες στο μαλακό υπογάστρο των συμμάχων αλλά και ταυτόχρονα οικονομικών ανταγωνιστών ευρωπαίων. Είναι επίσης σίγουρο ότι οι πλανητόματσοι θέλουν και έχουν κάθε συμφέρον να είναι εγγυητές της εύρυθμης λειτουργίας της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και ο ρόλος τους αναβαθμίζεται σίγουρα μ' αυτή την επέμβαση. Όμως δεν πιστεύουμε ότι αυτή τη στιγμή η σερβία του Μιλόσεβιτς χτυπιέται επειδή διατηρεί ένα κρατικοκαπιταλιστικό παρεμβατικό μοντέλο οικονομίας, που αντιτίθεται στα σχέδια της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας. Πρώτα απ' όλα ένα τέτοιο μοντέλο οικονομικής διαχείρισης μέσα στην παγκόσμια αγορά θα κατέρρεε από μόνο του, δε θα χρειαζόταν να το βομβαρδίσουν. Ύστερα, πώς αντιστέκεται ο Μιλόσεβιτς στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία και κάνει πολιτική κρατικού παρεμβατισμού; Πουλώντας τα ουρχεία της Τρέπσκα στο Μυτιληναίο, δίνοντας το σερβικό ΟΤΕ σε ένα ελληνοϊταλικό consortium ή υπογράφοντας αποικιακές συμβάσεις με αμερικάνικες εταιρείες, στις οποίες τώρα που βομβαρδίζει το ΝΑΤΟ είναι υποχρεωμένος να πληρώνει τις ζημιές που προκαλούν οι βομβαρδισμοί, γιατί έτσι προβλέπουν οι συμβάσεις που υπέγραψε; Ο Μιλόσεβιτς όχι μόνο δεν είναι εχθρός της Νέας Τάξης Πραγμάτων στα Βαλκάνια, όπως μας πρήζουν όλοι οι αντιιμπεριαλιστές όλων των αποχρώσεων, αλλά είναι **τακτικός της σύμμαχος**. Και αντίστροφα η νέα τάξη πραγμάτων είναι τακτικός σύμμαχος του Μιλόσεβιτς. Τον βοηθά να εντείνει και να ολοκληρώσει την πολιτική των εθνικών εκκαθαρίσεων, ενισχύει την εξουσία του στο εσωτερικό και του επιτρέπει ξεκαθάρισμα των πολιτικών του αντιπάλων. Για τα κράτη της Ε.Ε. τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα, γιατί δεν υπάρχει ένα ενιαίο συμφέρον. Έτσι η αγγλία τείνει περισσότερο προς τους αμερικάνους έχοντας επενδύσει στην αγγλοσαξωνική συμμαχία. Μια λογική υπόθεση για τη στάση της γαλλίας της γερμανίας είναι ότι αφού δεν μπορούν να εμποδίσουν την εγκατάσταση των αμερικάνικων στρατευμάτων στα Βαλκάνια θέλουν να "παρκάρουν" και αυτοί καμιά μεραρχία από δίπλα, έτσι ώστε να επιτηρούν διακριτικά τους συμμάχους τους. Οι γερμανοί βάζουν στρατό σε ευρωπαϊκό έδαφος ξανά, μετά το τέλος του β' παγκόσμιου πολέμου. Μερικά ακόμη από τα πολλαπλά οφέλη που έχει για τους νατοϊκούς συμμάχους αυτή η επέμβαση: επιβεβαιώνεται και αναβαθμίζεται ο ρόλος τους ως η μόνη πραγματική στρατιωτική δύναμη με ικανότητα επέμβασης παντού στον κόσμο. Υποσκελίζουν το συμβούλιο ασφαλείας του Ο.Η.Ε. "αδειάζοντας" με τον τρόπο αυτό κίνα και ρωσία. Βγάζει κανά φράγκο παραπάνω η πολεμική τους βιομηχανία. Θα μπουν να ανοικοδομήσουν ό,τι βομβάρδισαν, ενώ ελέγχουν και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής (κοιτάσματα χρωμίου, άνθρακα και ουρανίου). Και οι "μπίζνες" συνεχίζονται...

Έτος 1989. Κατάληψη των ουρχείων στη Τρέπσκα, από τους εργάτες.

"Αλό! Πόσο το πτώμα σήμερα;"

Στις 25/3/1999, όταν η ώρα στη θεσσαλονίκη ήταν 23.00 στο βελιγράδι, τη πρίστινα και το νόβι σαντ ήταν 22.00. Τό ίδιο ίσχυε και το '98 και το '95 και το '91 και το '87... Στις 25/3/1999 η θεσσαλονίκη απείχε έξι ώρες δρόμο από το κοσσοβοπέδιο. Το ίδιο ίσχυε και το '98 και το '95 και το '91 και το '87... Στις 25/3/1999 η προσφυγιά πονούσε το ίδιο, το σώμα μάτνε το ίδιο, οι βόμβες σκοτώνανε το ίδιο, οι φασίστες έσφαζαν το ίδιο με το '98, το '95, το '91, το '87... Στις 25/3/1999 κάποιοι είπαν πως στο κοσσοβοπέδιο, τη σερβία και τη βοϊβοδίνα γίνεται πόλεμος. Κάποιοι άλλοι, όμως, είπαν πως το ίδιο ίσχυε και το '98 και το '95 και το '91 και το '87..., είπαν πως δεν σταμάτησε ποτέ. Κι όσο κάθε μέρα πολέμου τα νερά των ποταμών δεν γυρίζανε πίσω και το ίδιο ίσχυε και ισχύει στη θεσσαλονίκη, το βελιγράδι, την πρίστινα και το νόβι σαντ, τότε ούτε εμείς έχουμε λόγο να λαθέψουμε ούτε χιλιοστό στη διαδρομή μας.

Σε αυτό τον πόλεμο -σε κάθε πόλεμο- οι κάνες (στρατιωτικές, αστυνομικές, "παρα"κρατικές, οικονομικές, τηλεοπτικές, κυβερνητικές, επιχειρηματικές...) δεν

σημαδεύουν μουσουλμάνους, σέρβους, αλβανούς, φαντάρους, πολίτες, άμαχους, αντάρτες ή συμμορίτες και οι μάχες δεν δίνονται μόνο στα θέρετρα του κοσσοβοπέδιου, των συνόρων ή του εναέριου χώρου. Η διεύθυνση των σφαιρών είναι μία και στη μια άκρη βρίσκονται τα αφεντικά και στην άλλη οι προλετάριοι και οι μάχες δίνονται εξίσου στις πόλεις της πρώην γιουγκοσλαβίας όσο και στις πόλεις όλου του πρώτου κόσμου. Σε τούτο τον πόλεμο -σε κάθε πόλεμο- ο στόχος είναι ένας: η παράταξη των προλετάρων στα χαρακώματα των αφεντικών, ώστε να γίνουν το μαζικό θύμα -είτε για βόμβες, είτε για επενδύσεις. Κρέας για κανόνια ή κρέας για εργοστάσια. Κι όσοι πιστεύουν ότι πιάνοντας τον αντιπολεμικό παπά απ' τα αρχίδια μπορούν να τραγουδάνε την ξεφτίλα τους σε συναυλίες και να ανεμίζουν τα λάβαρά τους δίπλα σε βυζαντινούς δικέφαλους και σερβικές σημαίες είναι βαθιά νυχτωμένοι και μπορούν να περιμένουν τις κουβέρτες τις ελληνικής ανθρωπιστικής βοήθειας για να αντέξουν το ψύχος της επαναστατικής τους αμηχανίας -ή δολιότητας. Όσοι, από την άλλη, δεν δίστασαν να δώσουν άσυλο και να

προστατέψουν τον πρώτο πρόσφυγα αυτού του πολέμου -τον πρελαταρικό ανταγωνισμό- ας συνεχίσουν να το κάνουν. Ας συνεχίσουν να χλευάζουν τον πανεθνικό "αντιαμερικανισμό" και τον συνήθη "αντι-ιμπεριαλισμό", ας συνεχίσουν να αρνούνται τις εθνικές ταυτότητες όταν άλλοι πουλάνε τον εθνικισμό τους για αδελφοσύνη, ας συνεχίσουν να σημειώνουν τις ελληνικές εταιρείες που ήδη κλείνουν συμφωνίες για την ανοικοδόμηση, ας συνεχίσουν να ξαγρυπνάνε τις μικρές ώρες που οι έμποροι και οι τραπεζίτες μοιράζουν φέτες τα βαλκάνια, ας συνεχίσουν να είναι οι προδότες των ορατών ή άρατων εθνικών συμμαχιών, ας συνεχίσουν να απεργάζονται τον συνολικό πόλεμο: τον πόλεμο των προλετάρων ενάντια στα αφεντικά τους κι από τις δύο μεριές των συνόρων.

"Αλό! Ρωτήσατε για πτώματα; Έπεσαν πολύ..."